

Der findes indenfor Kjøbenhavn 1000 Menneſter, ſom gjøre ſig en virkelig Fordeel af at kjøbe deres Rug, deres Sæd, paa Torvet, og ſom ſelv beſørge den formalet, omſat osv., ſaa ſkulde jeg ſige: Ja, ſaa kan der idetmindſte være Spørgsmaal om Ret, ſkjøndt jeg kan ſtille andre 1000 imod dem, ſom ved denne Foranſtaltning blive forſinkede i deres Handel; thi jeg kan ikke tvinge Sælgeren til at ſælge paa en vis Tid, han kan trække Tiden ud og lade mig vente. Eller, hvis der kunde være noget ſomhelſt andet Gavn derved, ſkulde jeg, ſom ſagt, vige tilbage og ſuſpendere min Dom. Men den ærede Miniſter har ikke angivet et eneſte Moment i ſaa Henſeende, ikke nævnt en eneſte Claſſe Folk, ſom ſkulde nyde Godt af denne Begunſtigelſe. Derſom den ærede Miniſter ſiger: Jo, de der holde Heſte, de der ſkulde kjøbe Havre til deres Heſte, de vinde ved, at de kunne gaae paa Torvet og ikke behøve at ſee paa, at Havren bliver kjøbt bort for deres Næſe af dem, der ſtille ſig op ſom Mellemhandlere og ſiden forlange en Mark mere for Tønden, ſaa lader det ſig maaſkee ſige; men er Antallet ſtort og forholder det ſig virkelig ſaaledes? Nei, det forholder ſig i Virkeligheden ikke ſaa; thi Sælgerne ere jo dog ikke ſaa uflogne, at de ikke ſkulde vente, naar de kunne vente, og det kunne de godt; de have en ſiin Lugt; førend de komme paa Torvet, vide de, hvad Priſen kan blive; de ville altsaa ganſke roligt vente, naar jeg kommer, ſom er den private Kjøber og forlanger at kjøbe, indtil den kommer, ſom giver den høiere Priis; de ville have ſluttet en Handel underhaanden forud til en rimelig Priis, hvortil de ere ſikre paa at kunne realiſere. Hvad er den almindelige Forretningsbrug? Det er den: jeg ſlutter en foreløbig Handel om mit Læs, ſom jeg kjøber paa Torvet, hvorved jeg har ſikret mig en Minimumspriis; kan jeg ſælge over denne, ſaa ſælger jeg og tager, hvad jeg kan ſaae mere; men kan jeg det ikke, ſaa har jeg forud ſolgt til en Anden. Det er det Almindelige og Forſtandige. Kan den ærede Miniſter forhindre det ved Lovgivning og gjøre, at jeg kommer ind med en Vare, der har ſin beſtemte Priis? Og har Noget Fordeel ved, at Alle ikke kunne komme til at kjøbe ſtrax? Nei,

jeg kunde have Fordeel, naar jeg kunde gaae til Sælgeren paa første Haand, lige naar han kommer til Porten, og ſige: Lad mig ſaae Varerne, Du kan ſtrax kjøre hjem igjen, Du behøver ikke at spille Matten her, behøver ikke at give Foder til dine Heſte og spille Tiden; men det tør jeg ikke. Kommer jeg ind i en Gæſtgivergaard, viſe de mig bort: Lader os ikke begaae den Forbrydelse, hedder det, vi ſulle paa Torvet forſt, — og jeg tør ikke engang tale med dem, ligesaa lidt ſom man her i Kjøbenhavn paa Gaden tør fylde Mælk fra den ene Flaſke i den anden, om det endogſaa er Ens egen Mælk. Den ærede Miniſter ſtiller ſig i ſit Forſvar for alle det Slags Sager paa Lovningerne af Urimelighedernes Standpunct; det er et for ſlet Standpunct for den ærede Miniſter at ſtille ſig paa; han gjør ſig og os Uret derved, og Ingen gavner han dermed. — Og lægger han ikke Mærke til, at Tiden løber fra ham? Sæt ogſaa, at det lykkes, at dette Forſlag ikke gik igjennem, — naar Jernbanen til Korsør kommer iſtand, ſaa er den iſtand til at ſlaae de gamle Anordninger og Torvet med ihjel; thi, hvad der kommer ind ad Jernbanen, behøver jo ikke at tøves. Hvad er hele Forſkjellen her? Det er den, at den, der ſælger i mindre Qvantiteter, ſkal paa hvert Læs, han har at ſælge, øde omtrent 1 Rbd. ligeoverfor den, der ſælger i ſtorre Qvantiteter; og hvem der maa betale denne Rbd., det er den, der kjøber; det bringes altsaa ved diſſe Anordninger derhen, at Smaahandelen, Smaakjøbet nødvendigviis maa fordyre Varerne; Fordyrelſen falder ſnart paa den ene og ſnart paa den Anden. Jeg er derfor fuldt overbevist om, at, naar vi forſt gaae ind paa at underſøge Sagen efter dens inderſte Vaſen, og ſætte Grunde imod Grunde, da ſkal den ærede Miniſter komme tilført; men, ſaa længe vi blive ſtaaende ved fra den ene Side at ſige: Det er ikke godt, det er til Skade, det bør afskaffes, det paſſer ikke til Tiden, og fra den anden Side: Der vil være mange Menneſter, der ikke ſynes derom, — ſaa komme vi ikke et Skridt videre. Alt dette har i ſig ſelv ikke Noget at betyde; men, hvad der har Noget at betyde, det er, at man hiſter paa, at Tiden er Værdi, og her ſpildes en Tid, hvis